

[Knuud Jespersen.]

mange er så stærkt nedsat, at arbejdsløsheden nu bliver selvforstærkende trods dens katastrofale størrelse på mere end 115.000. Dette er den nøgne virkelighed bag regeringens politik og de mange venlige bemærkninger, der ledsager forslagene til nye initiativer.

Flere kendsgerninger om venstre-regeringens politiske formåen kunne også føres frem ved denne lejlighed, og på denne baggrund af regeringens egen syndige politik vil man altså nu påtvinge folketinget vedtagelse af en helhedsplan, en helhedsplan, man på forhånd ved er undsagt fra de mange uden om dette hus, og en helhedsplan, hvis værdi man også kender: at den ikke vil virke gavnlig for beskæftigelsen, snarere tværtimod.

Det, der ligger i helhedsplanen, er i virkeligheden en samlet fremstilling af den politik, der har kendetegnet de skiftende politiske forlig. Vi husker jo, hvordan året begyndte: 2 mia kr. til arbejdsgiverne, og så fik vi valutaværn, så fik vi nye ødelæggelser af boliglovgivningen, og resultaterne efter hver eneste af disse løsninger var, at situationen blev mange gange forværret.

Ikke mindst af den grund skal helhedsplanen afvises, men denne plan er tillige et generalangreb på opnåede demokratiske rettigheder, og der er meget, der tyder på igennem de udtalelser, der er faldet indtil nu fra vide kredse i dansk fagbevægelse, at hvis folketinget vedtog noget sådant, kunne svaret på generalangrebet meget let blive en generalstrejke.

Hvad er så regeringens officielle forklaring denne gang? På samme måde som ved de første angreb på levestandarden, at efter en sådan 1 års manøvre vil alt blive godt. Er der nogen, selv i regeringspartiet, der har tillid til disse ords sanddrthed? Det siger den regering, der afviste alle krav om en effektiv indsats mod arbejdsløsheden, og nu kommer den igen til de lønmodtagere, den har flået igennem en række prisstigninger, igennem skattepolitik, og forlanger, at de skal finansiere fremtidens udvikling. Tillige vil den sætte arbejdsmarkedets lønmodtagerside under tvangsadministration i det kommende år. Netop denne tvangslov er jo i sig selv en udfordring til alle, ikke bare i den direkte arbejderklasse eller blandt tje-

nestemænd og funktionærer, men til alle, der har anerkendt de demokratiske og sociale værdinormer, man indtil nu i alt fald har bekendt sig til i vort land. Forbud mod forhandlinger, lønstop og forringelse til arbejdersiden, omlægning af dyrtidsreguleringen, forringelse af pristalsberegningen, så dækningsgraden bliver endnu mere utilstrækkelig, det er noget af det, arbejdere, tjenestemænd og funktionærer har at vente, hvis helhedsplanen blev vedtaget.

Men om den blev vedtaget, ville det jo udløse en faktisk krigstilstand for hele arbejdsmarkedet. Tror man da virkelig, at man stiltiende vil affinde sig med, at et tilgodehavende på grund af prisstigningerne fjernes? Tror man, man stiltiende vil affinde sig med, at man ikke længere har ret til medbestemmelse om salg af sin egen arbejdskraft? Tror man da virkelig, at sådanne resultater, at det, som en sådan helhedsplan sætter i gang på arbejdsmarkedet, vil være gavnligt for konkurrencen? Nej, det vil virke ødelæggende både for den og for beskæftigelsen.

Men det bliver ikke vedtaget, dette helheds-, dette tvangsmæssige, grundlag, det tror jeg arbejdspladsernes og organisationernes reaktioner er en garanti for.

Om vi kigger på tvangslovgivningens asociale karakter, så træder den jo tydeligt frem i to kendsgerninger ud over de her kort berørte. Man vil få en statslig udgift på lidt over 4 mia kr. i nye arbejdsgivertilskud. Så er vi altså oppe på 6 mia kr. direkte i tilskud bevilget inden for 1 år til arbejdsgiverne. Man vil få et skattetab beregnet af os på omkring 1 mia kr., men hvem kommer til at betale dette beregnede skatte tab? Det gør lønmodtagerne jo også.

Over for denne begrænsning i købekraften, der ligger i et lønstop, står den anden kendsgerning, at der åbnes for helt nye muligheder for storkapitalen. Den skal i fremtiden sikres ret til forskudsafskrivninger af indkøbssummen på indtil 120 pct. Det er noget helt enestående. Det skulle være en inspirationskilde til nye investeringer, og disse investeringer vil højst sandsynligt finde sted, men uden kontrol, og de kan anvendes til et behageligt skattedække i en situation som den, vi befinder os i.

Man må nok spørge statsministeren: er det virkelig netop nyinvesteringer, der er